

РЕШЕНИЕ

№ 3051

гр. София, 30.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 19.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3159** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Р. Т. Б., чрез адвокат Р., срещу Решение № 2153-21-266 от 05.08.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № [ЕГН]/87 от 03.11.2015 г. на длъжностното лице по "Пенсионно осигуряване" (ПО).

С жалбата се иска отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане, тъй като е незаконосъобразно и необосновано, поради нарушение на материалните разпоредби и административно-производствените правила. Твърди се, че в разпореждането липсват фактически и правни основания, не са посочени доказателства, послужили за формиране на извод за недостоверност на процесните УП 2 и УП 3, с което е нарушен редът и правилата за доказване в административното производство и се изземват функциите на съда, който единствен може да установи това обстоятелство, изтъква се, че представените УП са официални документи и се ползват със задължителна материална доказателствена сила, същите не страдат от пороците на чл. 40, ал. 3 от АПК. Неправилно е прието, че удостоверенията са нередовни по смисъла на чл. 40 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж. Изтъква, че с изтичането на 10-годишна абсолютна давност се прегражда възможността на органа да извършва проверка на официални документи.

Твърди нарушение на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО и законовата презумпция за приравняване на трудовия стаж до 01.01.2000 г. на осигурителен, без да е предвидена законова процедура за проверяване на издадените документи, както и нарушение на чл. 40 от НПОС, като законодателят е приел, че определени писмени доказателства, следва да се зачитат, без да се проверява съдържанието им. Искането до съда е за отмяна на процесното решение, с което е потвърдено разпореждане от 03.11.2015 г.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Р., който поддържа жалбата и иска отмяна на обжалваното решение. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна – директор на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуалния представител юрк. П., изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Р. Т. Б. е поискала отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст със заявление вх.№ МП – 43226/22.04.2013г. Към заявлението са представени документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, съгласно чл.2 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж, в това число и УП 2 и УП 3, издадени от „С.“.

С разпореждане № [ЕГН]/4 от 07.11.2013 г. на ръководител ПО е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание §4. ал.1 от ПЗР на КСО, считано от 22.04.2013 г.

С оглед обстоятелството, че е образувана прокурорска преписка 25488/2015 г. по описа на СРП по повод множество аналогични случаи на представени в ТП на НОИ-С. град през периода 2014 г. - 2015 г. удостоверителни документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, издадени от ДФ „С.“ е засилен контрола по депозираните заявления с представени документи от посочения осигурител. В тази връзка пенсионният орган извършил нова задълбочена преценка на представени от Р. Б., с които претендира положен трудов стаж при осигурител ДФ „С.“.

С процесното разпореждане № [ЕГН]/87 от 03.11.2015 г. на длъжностното лице по “Пенсионно осигуряване” (ПО), въз основа на представените от жалбоподателя удостоверителни документи длъжностното лице е приело, че осигурителният стаж на Б. е в размер на 09 год. 01 мес. и 02 дни от втора категория и 22 год. 08 мес. и 21 дни от трета категория труд. Общият осигурителен стаж към трета категория е 34 г. 01 мес. и 01 ден. Длъжностното лице е констатирало, че лицето няма необходимите 15 години осигурителен стаж от втора категория, поради което и няма право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 1 – 2 от КСО.

Съгласно §4, ал. 1 от ПЗР на КСО лицата, които работят 15г. при условията на втора категория труд, могат да се пенсионират, ако имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 и са навършили 52 години при втора категория труд за жените за календарната 2013 г. След като е констатирано, че лицето няма необходимите 15 години положени при условията на втора категория труд, то лицето е нямало право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по §4. ал.1 от ПЗР на КСО. Въз основа на тези съображения с оспореното разпореждане се отменя Разпореждане № 4/07.11.2013г., с което е отпусната на лицето лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и се постановява отказ да се отпусне пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В мотивите на процесното разпореждане подробно са описани обстоятелствата, поради които не се зачитат осигурителни периоди в ДФ „С.“.

Във връзка с пр. пр. № 25488/2015 г., е образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 308, ал. 1 от НК, което не е приключило до настоящия момент.

При преценяване правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст е установено, че жалбоподателката Р. Т. Б. представя документи, удостоверяващи осигурителен стаж за периода- УП 3 с изх.№ 70/19.03.2001г. за периода 01.08.1990 – 31.12.1996г. от ДФ „С.“ и УП 2 с изх.№ 71/19.03.2001г. за осигурителен доход за периода 01.01.1991 – 31.12.1993г. в същата фирма.

След извършена служебна проверка в Търговския регистър е установено, че ДФ „С.“ е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 15.06.2011г., като при тази пререгистрация фирмата е получила ЕИК[ЕИК] т.е. този ЕИК съществува от датата на служебната пререгистрация, но не и към момента на издаване на посочените УП-та, следователно в тях към 2001г. не би могло да бъде посочен номерът.

В представените от жалбоподателката за осигурителен доход образец УП – 3 № 70/19.03.2001г. и обр. УП – 2 № 71/19.03.2001г. съдържат като задължителен реквизит БУЛСТАТ –[ЕИК], съществуващ след 11.06.2011г. т.е. било е прието от пенсионния орган, че вписаният като реквизит в пенсионните документи, издадените от ДФ „С.“, БУЛСТАТ не е съществувал към датата, посочена като дата на издаването им – 19.03.2001 г., поради което органът е приел същите за нередовни и не следва да се взимат в предвид при преценка правото на пенсия на лицето.

Обсъдена е и утвърдената бланка на УП 3, която в наличния по преписката вид отговаря на по-късно утвърдена бланка, а именно такава от 2003г. По отношение на УП 2 е констатирано, че в бланката са посочени разпоредби на КСО, които са обнародвани също през 2003г. и не са съществували към датата на издаване на УП 2. Направени са идентични констатации по отношение на наличния в тази бланка ЕИК номер.

В обобщение е прието, че документите са нередовни от външна страна по смисъл на чл. 40 ал.3 от АПК и не могат да бъдат приети като доказателство за удостоверяване на осигурителен стаж и доход при преценяване правото на пенсия.

След обжалване на разпореждането от 03.11.2015г. по административен ред е постановено процесното Решение № 2153-21-266/05.08.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата на Р. Б. срещу Разпореждане № [ЕГН]/87 от 03.11.2015 г. издадено от Длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Решаващият орган е приел, че са допуснати редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положения стаж от жалбоподателя в ДФ „С.“. Освен приетото от длъжностното лице по пенсионно осигуряване, органът сочи още, че по времето на издаването на удостоверенията, държавната фирма се е намирала в производство по несъстоятелност, но това не е отразено в документите, както и че в тези формуляри е налично изискване за попълване на отработени часове, което е въведено със заповед на подуправителя на НОИ от 08.07.2011г. въз основа на изменение и допълнение на чл. 9 от КСО от 2004г. и чл. 38 от НПОС от 2005г. В Удостоверение образец УП 3 липсва изискуем реквизит – посочване на мястото на което се съхраняват разплащателните ведомости, а отделно от това в него е изписано името на наредбата – Наредба за пенсиите и осигурителния стаж, вместо Наредба за пенсиите, както е било названието подзаконовия нормативен акт към момента на

издаване на УП. Установено е още, че въпреки липсата на такова изискване към 2001г. на всяка страница на УП 2 са посочени името и ЕГН на лицето, което изискване е въведено едва през 2012г., както и че осигурителния доход значително надвишава средния осигурителен доход, установен в страната за посочените в удостоверението периоди. На последно място е отбелязано и фигуриращото, макар и несъществуващото към 2001г. название на нормативния акт КСО, вместо КЗОО.

В обобщение е формиран извод за антидатиране на УП обр.2 и УП обр. 3, които не са издадени в установената за тях форма, поради което същите не могат да се ползват с качеството на официални удостоверителни документи и нямат материална доказателствена сила и следователно не могат да бъдат зачетени осигурителния стаж и доход, посочени в тях. По възраженията на жалбоподателката органът е изтъкнал допълнителни доводи, свързани с печата, положен върху УП-тата, положения подпис от лице, което не е синдик на дружеството и не е известно кое е и в какво качество е подписал документите, както и данни, известни по повод образуваното дело по несъстоятелност на държавната фирма. По отношение на УП 15/13.08.2013г. е посочено, че съдържа идентични данни на тези в УП 2/19.03.2001г.

Относно УП 13/21.10.2013г. същото е издадено въз основа на разплащателни ведомости, намиращи се в ООА към ТП на НОИ [населено място], които са предмет на прокурорска проверка. Констатира се разминаване на данните между информация на ПК“П.“ – [населено място] касаеща трудовата книжка на жалбоподателката и по-конкретно вписвания и заверки на стажа и тези, налични по представена от нея книжка.

Така мотивиран, решаващият орган е приел, че постановеният отказ за отпускане на исканата пенсия с Разпореждане №[ЕГН]/87 от 03.11.2015 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, е законосъобразен и правилен, поради което е оставил жалбата на Р. Б. без уважение.

В съдебно заседание, проведено на 05.12.2022 г., процесуалният представител на директора на ТП на НОИ-С.-град е оспорил истинността, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, официални документи, представени от Р. Т. Б. хода на производството: образец УП – 3 № 70/19.03.2001г. и обр. УП – 2 № 71/19.03.2001г. В тази връзка е допусната ССЕ с въпроси фигурира ли жалбоподателката във ведомостите на ДФ „Строймашиненежериг“ за периода 01.08.1990г-31.12.1996г, същата подписала ли се е в тях, отразеният там стаж и осигурителен доход отговарят ли на отразеният стаж по оспорените УП 2 и УП 3, както и в неоспореното УП 13/21.03.2013г .

От приетото по делото заключение на вещото лице се установява, че с оглед отговор на поставените задачи, вещото лице е получило отговор, че в ТП на НОИ не се съхраняват ведомости на ДФ“С.“, а същите се намират в ООА /Обединен осигурителен архив/ в [населено място], към ТП на НОИ [населено място], а отговорът на въпроса дали жалбоподателката е подписала ведомостите предполага почеркова експертиза. Заключение е оспорено от страна на жалбоподателя с възражение, че практически експертиза не е извършена, но е прието по делото.

С молба от 03.04.2023г. жалбоподателката е поставила искане за допълнителна експертиза с въпроси фигурира ли жалбоподателката във ведомостите на ДФ „Строймашиненежериг“ за периода 01.08.1990г-31.12.1996г, при положителен отговор да се установи ведомостите оформени ли са по надлежния ред, отразеният там стаж и осигурителен доход отговарят ли на отразеният стаж по оспорените УП 2 и УП 3,

както и в неоспореното УП 13/21.03.2013г .

Направено и доказателствено искане към СГП.

С молба ответникът е възразил на поставените въпроси. С определение на съда допълнителната експертиза е допусната.

Видно от заключението на вещото лице при извършена лична проверка на документация на ДФ „Строймашинженериг“ в [населено място], ООА за Р. Б. същата фигурира в месечните ведомости на 7-мо място, в някои месеци- 3-то и 4-то място. Хартиените формуляри са с форма Тф-91- вътрешни, на която има подробно описани графи, в графите за обезщетения и други парични плащания , за удържки за ДОО няма нанесени данни, има само за удържки за ДОД. От месечните по години ведомости за периода 01.08.1990-31.12.1996г. се събира осигурителен стаж в размер на 6г., 5м. и 0дни, равен на изчисления по реда на чл. 38 от НПОС.Отразените във ведомостите данни отговарят на отразения осигурителен стаж и доход в УП 3 и УП 2, както и в неоспореното УП 13.

При проведения разпит на вещото лице в съдебно заседание на 15.05.2023г. /л.175/ се уточнява, че по отношение на форма Тф-91 на ведомостите не може да отговори за коя година се отнася , не твърди, че ведомостите са редовно попълнени.

Постъпил е отговор от СРП по провежданото разследване, от който е видно, че същото не е приключило.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Законът е овластил административния орган сам да изменя и отменя издадените от него административни актове в хипотезите на чл. 99 от КСО. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 КСО може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсионерът представи нови доказателства за придобит осигурителен стаж, осигурителен доход, гражданско състояние и др. Според т.6 на чл. 99, ал.1 от КСО, (в редакцията към настоящия случай - изм. ДВ, бр.100 от 2010 г., в сила от 01.11.2011 г.) влязлото в сила разпореждане по чл. 98 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсията е определена в по-голям или в по-малък размер.

Спорът между страните се заключава в това дали следва да бъде зачетено за стаж времето от 01.08.1990-31.12.1996г. на длъжност „бояджия – шприцър“ в ДФ „С.“, за което е представено УП 3 №70/19.03.2001г. и осигурителен доход въз основа на УП 2

№ 71/19.03.2001г., издадени от ДФ“ С.“.

Съгласно чл. 40, ал. 3 от АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от Б. в ДФ “С..

По делото са събрани доказателства, имащи отношение към преценка валидността на документите, удостоверяващи определени факти, които преценени поотделно и в тяхната съвкупност, и предвид всички други обстоятелства и факти, могат да послужат за формирането на релевантни за спора изводи.

Установено е, видно от писмо с изх. № 13-00241/07.09.2016 г. на Агенция по вписванията, че ДФ „Строймашининженеринг“ не е вписана в поддържания от 1996 до 31.12.1998 г. ЕДРСС „Булстат“. В поддържания от 01.01.1999 г. регистър Булстат дружеството е вписано служебно през м.06.2011 г. със служебен код.

Видно от представените по делото образци УП-3 и УП-2, с дата на издаване от 19.03.2001 г., и в двата е посочен БУЛСТАТ-176091441.

С оглед на горепосоченото, че така издадените през 2001 г. от ДФ „С.“, в които е вписан БУЛСТАТ, който няма как да е съществувал към датата на издаването му, правилно са приети като антидатиращи и нередовни. Още повече, от удостоверение от 20.05.2011 г., издадено от СГС по ф.д. 5208/1990 г. се установява, че през м.06.2011 г. фирмата е имала ЕФН [ЕГН]. Установи се още, че не е била използвана утвърдената и приложима към посочената дата на издаване бланка – образец, съгласно заповед № 412/07.10.2000 г. Видно от същото УП е, че не е отразено, че фирмата е в производство по несъстоятелност, не е подписано от лицето, сочено за негов издател.

Освен посоченият Булстат, за антидатиране на образците УП-3 и УП-2 сочи и обстоятелството, че при издаване на цитираните удостоверения са използвани формуляри на образци УП-3 и УП-2, които са утвърдени със заповед № 414/08.07.2011 г. на подуправителя на НОИ и в които за първи път е въведено изискването за попълване на отработените часове.

Изчисляването на осигурителния стаж в часове, дни, месеци и години, а не единствено в дни, месеци и години е въведено с изменението на чл. 9 от СО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004 г., и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ. бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005 г. Последното изключва наличието на графа „часове“ в образец, издаден на 19.03.2001 г., към която дата изискването за изчисляване на стажа в часове не е съществувало, поради което образецът не е могъл да бъде издаден преди приемането и обнародването на съответното изменение в самия край на 2004 г. Към посочената дата на издаване на образците, формулярите върху които са попълнени данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на жалбоподателката все още не са утвърдени и не съществуват в правния мир.

В удостоверение обр. УП-3 изх.№ 70/19.03.2001 г. не е посочено къде се намират разплащателните ведомости, на основание на които е издадено удостоверението, което се явява липса на изискуем реквизит. В удостоверението е посочено, че се издава съгласно чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Изменението на заглавието на Наредбата за пенсиите е обнародвано в ДВ. бр. 19/2003 г. и влиза в сила от 01.01.2003 г., което също доказва антидатиране на образца.

В обр. УП-2 № 71 от 19.03.2001г. , удостоверяващ осигурителен доход , на стр. 2 са отбелязани името и ЕГН на лицето. Т. изискване, в случаите когато удостоверяването за осигурителен доход обр. УП-2 е изготвено на отделни страници, на всяка следваща да са посочени личните данни на лицето – име и ЕГН , е въведено на 10.04.2012г., от което следва, че такива вписвания не са правени през 2001г., посочена за година на издаването на удостоверението.

Органът е приел, че удостоверението, за което се претендира, че е издадено на 19.03.2001 г. е оформено съгласно изискванията за оформянето на такива документи след 10.04.2012 г., което несъмнено налага извода за антидатирането му. Осигурителният доход, отразен в обр. УП-2 значително надвишава средния осигурителен доход, установен за страната за посочените в удостоверението периоди.

За антидатиране на документа сочи и отразеното в него, че „за невярно вписани данни длъжностните лица, подписали удостоверението, носят отговорност по чл.349 и 350 от КСО“. Чл. 349 и чл.350 от КСО са нови разпоредби, обнародвани в ДВ. бр.67/29.07.2003 г. и към посочената дата на издаване на образца не са част от нормативния акт. В образца е цитиран Кодекса за социално осигуряване, който към 2001 г. е с наименование Кодекс за задължително обществено осигуряване /КЗОО/, което е изменено през 2003 г. / ДВ бр. 67/2003 г./. В този смисъл образецът не е издаден в предвидената и утвърдена форма, поради което нарушено се явява и изискването за спазване на задължителната и утвърдена форма на документа.

Следователно, след като формата на издаване е нарушена, както и след като цитираните документи страдат от посочените в тях нередовности, то те не могат да се ползват с качеството на официални удостоверителни документи и не следва да имат материална доказателствена сила в конкретния казус, поради което не може да бъде зачетен осигурителен стаж и доход на жалбоподателката въз основа на тях.

Видно от представените по делото УП-3 и УП-2, се установява, че и двете удостоверения са подпечатани с печат на ДФ „СТРОЙМАНШИНЖЕНЕРИНГ“-СМИ„Строймашремонт“. Обстоятелството, че различното наименование на осигурителя е в положения печат, изключва допусната техническа грешка и сочи на явно несъответствие между фирмата, от чисто име е издаден документът, и тая, от чисто име същият е подпечатан.

Отделно, съдът отчита обстоятелството, че с решение от 03.01.1997 г. на СГС по т.д. №10131/92г. ДФ „С.“ е обявена в неплатежоспособност, считано от

31.03.1993 г. Съгласно доклад от 07.04.1997 г./л.101-105/ на синдика на „С.“, съдържащ се в делото по несъстоятелност на дружеството, липсват отчетни документи, липсват консолидирани баланси на дружеството за 4-5 години назад, сочи се, че балансите за 1992,1993 и 1994г. приключват със загуба, като след 1994 не е съставян баланс, тъй като предприятието е прекратило дейността си. Посоченото дружество е било регистрирано с решение от 13.08.1990г. на СГС./л.99/

В т.1 от протокол от 09.04.1997 за проведено събрание на кредиторите/л.106/, с участието на синдика на дружеството и директора на длъжника е посочена липса на каквато и да е документация, "фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена". Посочените данни и обстоятелства по никакъв начин не кореспондират с тезата на жалбоподателката, че е работила в дружеството от 01.08.1990 г. – 31.12.1996 г., както и че през 2001г. са ѝ издадени документи въз основа на документация, за която съдът в производството по несъстоятелност е установил, че е унищожена. Следва да се обърне внимание на факта, че към датата на издаване на образците УП-3 и УП-2 на жалбоподателката – 19.03.2001г., както и в един по-късен момент, видно от Търговския регистър, дружеството се представлява от назначен синдик, който е оправомощен да подписва съответните документи за осигурителен стаж и възраст. Въпреки това документите са подписани от лице, чисто име не е идентично с името на синдика на дружеството. Предвид това не може да бъде направен извод и кое е лицето, подписало представените удостоверения и в какво качество ги е подписало, поради което документите нямат качеството на официални удостоверителни документи.

Освен това, следва да се отбележи, че данните в образец УП-2 № 71/19.03.2001 г., издаден от ДФ „С.“ са идентични с тези в образец УП-15 № ОАС-АС-15-704/13.08.2013 г., издаден от ТП на НОИ К., в който за периода от 01.01.1991 г. до 31.12.1993 г. е вписан същият осигурителен доход в размер на 301 583.00 лв. За осигурителния стаж на жалбоподателката Б. е издаден обр.УП-13 с изх.№ ОАС- АС-16-6406# 1/21.10.2013 г. Последните образци са издадени въз основа на разплащателните ведомости, намиращи се в ООА към ТП на НОИ - [населено място], които са предмет на образувана проверка в С. районна прокуратура - обстоятелство, което по аргумент на чл. 35 от АПК задължително следва да бъде съобразено от пенсионния орган при постановяване на индивидуалния административен акт.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3

(документи по утвърден образец по смисъла на чл. 40, ал. 1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 3, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости. В конкретния случай не е налице разминаване на данните във ведомостите с тези, посочени в оспорените УП-та. Независимо от това ведомостите са нередовни, доколкото не съдържат задължителните данни за удържки и други плащания, включително такива за ДОО, което разколебава доказателствената им сила.

Експертизата е установила, че във ведомостите за периода 01.08.1990 г. – 31.12.1996 г. за Р. Б. не са подавани данни за осигуряване от ДФ „С.“.

Следва да се има предвид още, че приемането на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприменик, какъвто е случаят с ДФ „С.“, се урежда с Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик. В чл. 2 от Инструкцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат, а именно: ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правоприменик; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото им състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права. Следователно за ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. с лимитирано предвидени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им - ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости, както правилно е отбелязано в оспореното Решение. Приемането на разплащателни ведомости не санира евентуални техни пороци, от което следва, че пенсионният орган има право да преценява образците, издадени от ТП на НОИ въз основа на приети за съхранение ведомости, по абсолютно същия начин, както и всеки друг образец за осигурителен доход или за осигурителен стаж. Като издават образци въз основа на данните в приетите разплащателни ведомости, териториалните поделения на НОИ изпълняват свое законово задължение, разписано в чл. 40, ал. 9, изр. първо от НПОС, което задължение се изразява само в коректното отразяване на информацията от приетите ведомости. Приемането на разплащателна документация от ТП на НОИ не предава на същата доказателствена сила относно съдържащите се в нея данни.

С оглед горепосоченото, правилно и законосъобразно, пенсионният орган, не е кредитирал и образци УП-13 с изх. № ОАС-АС-16-9406# 1/21.10.2013 г. и УП-15 № ОАС-АС-15-704/13.08.2013 г. издадени от ТП на НОИ - К..

В хода на проверката е представена и информация от Потребителна кооперация „П.“ - [населено място], придружена е копие от 2 броя удостоверение УП-3, както и копие от трудовата книжка на жалбоподателката, като при сравняване на представените от кооперацията копия от страници на трудова книжка с тези представени от жалбоподателката, пенсионните органи са открили категорични разминавания във вписванията и заверката на стажа, водещи до извода за манипулиране на представената пред пенсионния орган трудова книжка.

Изготвената по делото съдебна експертиза не променя горните изводи. На първо място основното заключение е констатирано единствено, че мястото на съхранение на документация на ДФ е в ООА при ТП на НОИ [населено място], а допълнителното представлява преглед и записване на видяната информация. Констатирано е наличие на записване на името на жалбоподателката за периода 01.08.1990-31.12.1996г. в месечни ведомости за трудово възнаграждение, както и попълването на определени графи, без да е налично посочването на суми за удържки за ДОО. Данните в проверените ведомости отговарят на данните в оспорените УП 2, ЕП 3 и в неоспореното УП 13. Експертизата е приета без възражения от страните, съдът я кредитира като относима към спора, изчерпателна и компетентна. Заключениеето обаче отразява единствено фактите, които подлежат на самостоятелна преценката за достоверност и автентичност. В тази връзка следва да се отчетат данните от доклада от 07.04.1997г. на синдика Х. според който липсва каквато и да било документация, протокол от 09.04.1997г., в който е посочено, че архивът е унищожен, както и неспазването на изискванията за предаване на разплащателните ведомости на осигурители, без правоприемници, какъвто е настоящия случай. От друга страна издаването на образци въз основа на приетите разплащателни ведомости, териториалните поделения на НОИ изпълняват свое задължение, визирано в чл. 40 ал.9 от НПОС, а то е коректно отразяване на информацията.

В допълнение съдът следва да посочи, че в хода на съдебното производство не се събраха доказателства от Р. Б., удостоверени с писмени доказателства, с които да се оборят изводите да административния орган, за липсата на валидни доказателства, установяващи по безспорен и категоричен начин осигурителен стаж за спорните процесни периоди.

Предвид всичко изложено настоящият съдебен състав намира, че предоставените документи, удостоверяващи придобит осигурителен стаж и доход не доказват по безспорен начин дали лицето е полагало труд в посоченото дружество и правилно административният орган не е зачел процесните периоди за осигурителен стаж.

По изложените съображения съдът намира, че Решение № 2153-21-266 от 05.08.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № [ЕГН]/87 от 03.11.2015г. на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ е законосъобразно, постановено от компетентен орган в предвидената от закона форма, при спазване на

административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това подадената срещу него жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 240.00 лв./двеста и четиридесет/ на основание чл. 78,ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК предвид правната и фактическа сложност на делото и проявената процесуална активност на представителя на ответника, както и проведените две съдебни заседания.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 62 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Т. Б., чрез адвокат Р., срещу Решение № 2153-21-266 от 05.08.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № [ЕГН]/87 от 03.11.2015 г. на длъжностното лице по “Пенсионно осигуряване” (ПО).

ОСЪЖДА Р. Т. Б., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение в размер на 240 лв. (двеста и четиридесет лева).

Решението може да бъде обжалвано, с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

Съдия: